

ΝΙΚΟΣ ΚΑΡΟΥΖΟΣ

Επιλεγμένα ποιήματα

Επιδεινώσεις του ορατού από την Συλλογή «Πενθήματα (1969)»

Όσο κρατήσει η ζωή
κρατεί κι ο θάνατος.
Ώρα να σκεφτώ τα μελλούμενα
σωριασμένα αιφνίδια στο χτες.
Η λάμψη όταν περάσει
λάμπει περισσότερο καθώς η ακινησία
φανερώνεται στη διαίρεση των βημάτων.
Όντως το περπάτημα
ολότελα το χρόνο καταστρέφει
όπως ολότελα τον ήχο παύουμε
ακουμπώντας τα χέρια
πάνω στα βοερά τύμπανα.
Πιότερο ζει η αστραπή
μετά το ανατρίχιασμά της
η απέραντη δυνατότητα των πουλιών
όταν μακραίνει ο θόρυβος
ενός τυχαίου αεροπλάνου.
Φοβερή ασυνέχεια:

ο πλούτος μου είναι το στήθος μου.

Γι' αυτό ποτέ δεν παζάρεψα το ηλιοβασίλεμα

και ταξιδεύω σίγουρος

όσο η μίνθη ταξιδεύει και το ασπροθύμαρο»

Ρομαντικός επίλογος

Μή μὲ διαβάζετε ὅταν δὲν ἔχετε

παρακολουθήσει κηδεῖες ἀγνώστων

ἢ ἔστω μνημόσυνα.

Ὅταν δὲν ἔχετε

μαντέψει τὴ δύναμη

ποὺ κάνει τὴν ἀγάπη

ἐφάμιλλη τοῦ θανάτου.

Ὅταν δὲν ἀμολήσατε αἰτὸ τὴν Καθαρὴ Δευτέρα

χωρὶς νὰ τὸν βασανίζετε

τραβώντας ὅλο ἐνατὸ σπάγγο.

Ὅταν δὲν ξέρετε πότε μύριζε τὰ λουλούδια

ὁ Νοστράδαμος.

Ὅταν δὲν πήγατε τουλάχιστο μιὰ φορὰ

στὴν Ἀποκαθήλωση.

Ὅταν δὲν ξέρετε κανέναν ὑπερσυντέλικο.

Ἄν δὲν ἀγαπᾶτε τὰ ζῶα

καὶ μάλιστα τὶς νυφίτσες.

Ἄν δὲν ἀκοῦτε τοὺς κεραυνοὺς εὐχάριστα

όπουδήποτε.

Όταν δέν ξέρετε πώς ό ώραϊος Modigliani
τρεις ή ώρατὴ νύχτα μεθυσμένος
χτυποῦσε βίαια τὴν πόρτα ἑνός φίλου του
γυρεύοντας τὰ ποιήματα τοῦ Βιγιόν
κι ἄρχισενὰ διαβάζει ὄρες δυνατὰ
ἐνοχλώντας τὸ σύμπαν.

Όταν λέτε τὴ φύση μητέρα μας καὶ ὄχι θεία μας

Όταν δέν πίνετε χαρούμενα τὸ ἀθῶο νεράκι.

Ἄν δέν καταλάβετε πώς ἡ Ἄνθοῦσα

εἶναι μᾶλλον ἡ ἐποχή μας.

ΠΡΟΣΟΧΗ

ΧΡΩΜΑΤΑ

Μὴ μὲ διαβάζετε

ὄταν

ἔχετε

δίκιο.

Μὴ μὲ διαβάζετε ὄταν

δὲν ἦρθατε σὲ ρήξη μὲ τὸ σῶμα...

Ὡρανὰ πηγαίνω

δὲν ἔχω ἄλλο στήθος.

ΦΕΓΓΑΡΟΣΚΟΝΗ ΦΕΡΜΕΝΗ ΑΠ' ΤΗΝ ΚΑΛΚΟΥΤΑ

της Μαίρης

Η όσφρηση προς το Μάιο τα δοξάρια φυλλοβόλα

ο χρόνος είναι: ήτανε –

ο χρόνος (ας τον ανατιμήσουμε) ειν' ωσάν ησυχαστής

από ψυχρότητα λαύρος μαστιγωτικός

η ελπίδα τερματίστηκε.

Κλαψουρίζει το σύντομο εκείνο νήπιο τηλεγράφημα

οξύχολα εκμαγεία η απονέκρωση πιάνο για τέσσερα χέρια

τα θηλυκά λογοπαίγνια της μυστικής θεολογίας ενίοτε

τριαδική παράλυση μα όχι τρυφή γνωσιολογική

πικραινόμαστε συνεχώς ανάβοντας

μαύρα αβγά βραχμανικά

μνησικακία σου η Άνοιξη βρε μπαγάσα Κρίσνα περιπαίχτη

με τρομερούς αλαλαγμούς στα θλιβερά

ξεβλάσταρα του Γαλαξία

πάλι τα ρούχα μου σήμερα στο καθαριστήριο

πάλι σιδέρωμα για λανθασμένο αύριο

δεν είμαστε στα καλά μας να υπάρχουμε έτσι ανελέητα

κοψίδια της θάλασσας τα κύματα

ο ήλιος θριαμβεύει

ο νους τον ταριχεύει

ο δυόσμος με το ευώδιασμα παλεύει.

Βόσκω τ' ανήμερα της διάνοιας μεγάλες εκατοντάδες

ακούρευτες και κατακόκκινες (ελέχθη)

πριν ακόμη να φέξει
στο ξεψύχισμα του όρθρου
χέρια και πόδια η ρητορική του Ιουγούρθα
ηρεμούν εκεί κάτω στο θάνατο
μουχλιάζει το ακουστικό αναβλύζοντας
ο Άγιος Μόναξαφορεσμένος
με χτένισμα επιληπτικό ακονίζοντας
των κρίνων τα ξεσπαθώματα.
Συμέων ο κανίβαλος του φωτός ο μελανιάρης
ετοιμόρροπος από τρεχάτα ουρανισκόφωνα
γυαλιστερά στην έρημο τραπουλόχαρτα – Είθε.

Νεότερος

[...] Αισθάνομαι μόνος
άφοϋδένεχει δεύτερη ζωή ν' αλλάξουμε
καί το φεγγάρι ταξιδεύει πάντα ίδιο.
Σύντροφε ούρανέ
άλλοτε ή έλπίδα φεγγοβολοϋσεσά χέρια
κοιτάζω τὸσῶμα βρίσκω τ' ὄνειρο
πάει κ' ή άγάπη
χάνεται
σάν τόνερὸσὴν πέτρα.
Τί εἶναι πιὰ ἔνα δέντρο τί εἶναι τ' άσημένα φύλλα;
Μέσ' στή νόρμη τῆς έρημιᾶς γινόμαστε διάφανοι